

BAJKI

nowe

**NIEOPRAWNE
POLITYCZNE**

ARTUR ŻUKOW

BAJKI

nowe

ARTUR ŻUKOW

Artur Żukow, Warszawa 2009

© Copyright by Oficyna „Aurora” Sławomir M. Kozak

Wydanie pierwsze

Korekta
Anna Pluskota Żukow

Skład i łamanie
Studio Poligraficzne DIAMOND

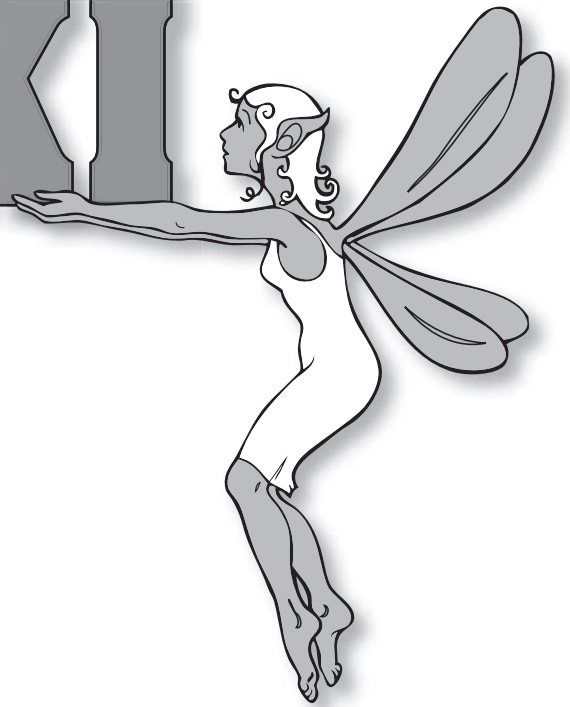
ISBN
978-83-926179-9-0

Wydawca
Oficyna „Aurora”
Sławomir M. Kozak
<http://www.oficyna-aurora.pl>
e-mail: oficyna_aurora@o2.pl

BAJKI

nowe

ARTUR ŻUKOW

Zebra

Targała febra raz pewną zebra.
I patrzy zebra – paski jej rzędną.
Rzędną i błędną paski od febrzy,
prawdziwy koszmar dla biednej zebry.

Febra to dygot całego ciała.
Zebra od febrzy trzęsła się cała.
A od tych wstrząsów paski puszczały,
rzedły, jaśniały, w końcu znikały.

Bez pasków zebra jak koń wygląda –
co w lot dostrzegła żona wielbłąda,
i roztrąbiła o tym wśród stoni –
stoń z plotki nigdy nic nie uroni.

Znana jest w świecie ta pamięć stoni.
Zebra za sławą jednak nie goni.
Za to rozgląda się za ratunkiem,
dzieląc z żyrafą swoim frasunkiem.

Tu weterynarz coś pomóc może,
lekarz – co leczy stworzenia Boże.
Lekarz powiedział: „wirusa wina,
a na wirusa tylko – chinina”.

Mając receptę zebra pognąta.
Mimo choroby i drgawek ciała,
wnet dopędziła gdzieś do apteki –
tam lek jej daty dobre człowieki.

I wyzdrowiała zeberka nasza!
Za swoją żonę wielbłąd przeprasza,
pod trąbą śmieją się tylko stonie...
Patrz jakie wredne te stonie – no nie?

Tyle, że pasków już się nie wróci...
Do dzisiaj zebra trochę smuci.
Lecz poradziła sobie z tym wszystkim –
znalazła pomoc u wizażystki.

Tam zebra czasem jak inne laski
maluje sobie pasemka, paski,
jeśli coś zmienić w imidżu chce.
Bo jeśli nie chce – nie musi, nie?

Więc gdy zobaczysz białego konia,
co wolny biega kędyś po błoniach,
to z miną znawcy – wręcz profesora,
„To była zebra na febrę chora”

– beztrosko rzucisz do zgromadzonych,
Twą elokwencją wielce zdziwionych.

Stoń

*Ach jakże ciężko ma każdy stoń!
Trzeba czym prędzej mój drogi zuchu
stoniowi podać pomocną dłoń!
Czym prędzej podnieść stonia...
na duchu!*

*Bowiem odpowiedź daję męską
na to pytanie, co brzmi jak dzwon! –
Czemu stoniowi jest tak ciężko?
Stoń waży ładnych parę ton!*

*Stoń cięższy nawet jest niż walec.
Kolego pewnie nie dasz wiary!
Stoniowi cięży nawet palec!
Sam widzisz nie ma lekko, stary.*

*A gdy jest w ciąży stonia samica!
Czy w wyobraźni mieści się Twej,
jakże ma cieceżko biedna stonica,
gdy mały stonik jest w brzuchu jej?*

*Kto tu pomoże ten wielkie brawa
na pewno zbierze wśród stoni, stary.
Lecz prawdę mówiąc, niełatwa sprawa
za stonia ponieść jego ciężary.*

*Brzuszek podeprzeć mu jakąś... brechę?
Potrzymać trąbę...? Łatwizna kusi.
Już lepiej ulżyć jemu pociechę,
a swą stoninę sam dźwigać musi.*

*Może nadmienić jemu kolego,
że nie najgorszy jest jego los,
że też na pewno ma coś lekkiego,
i że na przykład – ma piękny nos!*

*Już widzę dumasznockę całą
co też lekkiego stoń może mieć?
„Pewnie część jakąś ciała ma matę...” –
tak myśląc – lepiej cicho siedź.*

*Znów potem myślisz cały dzionek,
czy coś lekkiego stoni ma?
Do głowy może przyjąć ci... ogonek? –
to niebezpieczna ze stoniem gra!*

*Lekki ogonek – słaba pociecha.
Zatem postuchaj kolego mój:
Wkurzywszy stonia i mając pecha –
zmiażdżony stracisz żywot swój.*

*Zastonąć się nie będziesz mógł,
gdy wpadnie w furję jakiś stoń.
Uciekaj choćbyś już padał z nóg!
Z marną pociechą nie podchodź doń!*

*Ale mam pomysł, spokojna głowa
kiedy mu szczerze powiesz do słuchu
trafią do stonia poniższe słowa
i długo dźwięczeć będą mu w uchu;*

*Że stosunkowo ma lekkie życie,
lwy i bawoły, a także gnu –
wszystkie zwierzęta są przy nim tycie.
Kto się odważy podskoczyć mu?!*

